

תת"ע 7232/07/19 - מדינת ישראל נגד אלון קריטי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 7232-07-19 מדינת ישראל נ' אלון קריטי

לפני כבוד השופטת צפורה משה
המאשימה:
נגד
מדינת ישראל
הנאשם:
אלון קריטי

החלטה

התיק שבנדון נקבע להקראה ראשונה בפני מותב זה בתקופת פגרת הקיץ ליום 24/7/19.

הנאשם העלה בפתח הדיון שתי טענות:

האחת עניינה חוסר סמכות מקומית בשל מקום ביצוע העבירה והשנייה עניינה, ביטול כתב האישום בשל טענת הגנה מן הצדק שכן לטענת הנאשם הזימון לדיון נעשה בתקופת פגרת הקיץ טלפונית ולא על פי סדרי הדין הקבועים בחוק.

הנאשם הינו עו"ד במקצועו, המתגורר ברחובות.

עניינו של כתב האישום, עבירת ברירת משפט; קיפוח זכות משתמש בדרך **בניגוד לתקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961**, אשר בגינה בקש הנאשם להישפט.

מדובר בעבירה מיום 30/10/18 אשר על פי כתב האישום נעברה בכביש 40 ק"מ 262 מדרום לצפון.

כתב האישום המצוי בתיק בית המשפט הוגש מלכתחילה לבית משפט לתעבורה מרכז בפתח תקווה ומועד הדיון המקורי אליו הוזמן הנאשם על פי כתב האישום הינו 2/8/19.

טענת חוסר סמכות:

בעניין זה השיבה ב"כ המאשימה, כי יש לדחות את הטענה שכן, ביום 14/7/19 התקבלה החלטת מנהל בתי המשפט, כב' הנשיא ד"ר מרזל ולפיה הוחלט על העברת כ- 1,500 תיקי תעבורה, אשר טרם החל הדיון בהם, מבית המשפט לתעבורה בפתח תקווה לבית המשפט לתעבורה במחוז תל - אביב.

עניינה של החלטה זו איזון חלוקת עומס הדיונים בין בתי המשפט.

עוד טענה, כי בעל דין הרואה עצמו נפגע מההחלטה זו רשאי היה להגיש למהל בתי המשפט בקשה לעיון מחדש בהחלטה זאת לאור האמור **בסעיף 78א.ג(1) לחוק בתי המשפט {נוסח משולב}, התשמ"ד - 1984.**

הנאשם אשר הינו כאמור עו"ד במקצועו לא טען ו/או לא הציג כל מסמך ממנו עולה כי פנה למנהל בית המשפט בעניין זה.

יתירה מכך, טרם מתן החלטה בשאלת הסמכות המקומית, בחר הנאשם להעלות טענות נוספות הנוגעות לטענת הגנה מן הצדק ולעצם ביצוע העבירה עצמה.

סבורני בכל הכבוד הראוי, כי הנאשם אינו יכול לאחוז בחבל בשתי קצותיו, מחד, מעלה הנאשם טענת חוסר סמכות מקומית ומאידך מעלה הנאשם טענות נוספות הנוגעות לעצם האישום עצמו.

תשומת לב הנאשם להחלטתי בפרוטוקול מיום 24/7/19 עמ' 2 שו' 5 ואילך, שם קבעתי כי לאור טענתו המקדמית של הנאשם, אינני מוצאת לנכון לדון בכפירת הנאשם.

אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי מדובר בלוח זמנים קצר ובתקופת פגרת הקיץ, אך אין באלה כדי לגרוע מסמכות בית משפט זה לדון בתיק לאור האמור לעיל ואין לי אלא לדחות טענת הנאשם בעניין זה.

ביטול כתב האישום בשל טענת הגנה מן הצדק:

לטענת הנאשם, על בית המשפט להורות על ביטול כתב האישום וחייב המאשימה בהוצאות מאחר והגשת כתב האישום ו/או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, טענת הנאשם המבוססת על הוראת **סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, {נוסח משולב}, התשמ"ב - 1982. (להלן: "החסד"פ).**

לטענת הנאשם הזימון לדיון לבית המשפט בתל- אביב נעשה טלפונית ובתקופת הפגרה וכי הדבר גרם לו להוצאות מאחר והינו אב לילדים קטנים המצויים בבית בחופשת הקיץ.

בעניין זה השיבה המאשימה כמפורט בתשובתה בכתב לתיק בית המשפט כי טענת הנאשם אינה עומדת במבחנים שנקבעו בפסיקה לעניין ביטול כתב אישום בשל טענת הגנה מן הצדק ומכל מקום מדובר בפגמים הניתנים לריפוי.

עוד טוענת המאשימה כי לנאשם נשלח זימון בדואר ונמסרה הודעה טלפונית.

יצוין כי מעיון בתיק בית המשפט לא מצאתי זימון בכתב לבית המשפט בתל-אביב והמאשימה גם לא הפנתה במפורש או צרפה לטיעוניה מסמך שכזה.

הגם שמדובר בבקשה להישפט, לא יכול להיות חולק כי על פי סדרי הדין הנוהגים והמחייבים ובמיוחד כאשר מדובר בהליך פלילי היה מקום לבצע מסירה בכתב לנאשם על מועד הדיון.

מפנה בעניין זה לסעיפים 95 ו- 230 לחסד"פ ולתקנות שהותקנו מכוחן.

מפנה גם **לתקנה 44(א) לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974**, שעניינה **"הזמנה תכופה"** לדיון בעבירות תעבורה כגון זו שבפנינו, שם קובעת ההוראה במפורש: "... לאחר המצאת ההזמנה למשפט...".

לא מצאתי בטיעוני המאשימה כל בסיס משפטי או חוקי לזימון הנאשם בטלפון וברור כי זימון הנאשם בהודעה טלפונית אינו עולה בקנה אחד עם דרישות החוק.

יחד עם זאת, אין לי ספק כי זימון הנאשם טלפונית, עת הוחלט על העברת הדיון לבית המשפט בתל-אביב, נבע משיקולי יעילות ועל מנת למנוע עינוי דין לנאשמים, מקל וחמר לגבי אלו אשר בקשו להישפט.

בענייננו, מדובר כאמור לעיל בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי הנאשם.

אין חולק כי הנאשם היה מודע להליך בעניינו וניתן להניח כי האפשרות כי יזומן לדיון ביום מן הימים נלקחה על ידו.

כאן עולה השאלה, האם מדובר בפגם שאינו ניתן לריפוי המביא עד כדי ביטולו של כתב האישום או שמא ניתן פגם זה לריפוי?

לטעמי, הצדק עם המאשימה, מדובר בפגם הניתן לריפוי, זאת לאחר בחינת מכלול השיקולים ותוך איזון בין האינטרסים השונים.

לעניין זה ניתן ללמוד גזירה שווה גם מהאמור **בסעיף 238 לחסד"פ** הדין בפגמים שאינם פוגמים בדין וקובע :

"ליקוי טכני בעריכתו של מסמך הנערך לפי חוק זה, **אין בו כדי לפגום בתקפם של ההליכים על פיו**, אולם אם נראה לבית המשפט כי יש בדבר חשש לעיוות דינו של הנאשם, רשאי הוא לדחות את הדיון למועד אחר או להורות הוראה אחרת כדי להסיר את החשש."

לנאשם עמדה, האפשרות להגיש בקשת דחייה ויש להניח כי בית המשפט היה נעתר לה כפי שעשה בתיקים אחרים, זאת גם נוכח העובדה שמדובר בתקופת פגרה, גם לעניין טענת הנאשם בדבר ההוצאות שנגרמו לו.

הנאשם לא הגיש בקשת דחייה, אלא העדיף להתייצב לדיון במועד שנקבע לו.

בשלב זה אינני מוצאת לנכון לחייב את המאשימה בהוצאות, אם כי לא ניתן לאיין עד אפס משקלן של טענות הנאשם.

שאלת חיוב המאשימה בהוצאות כאחת האפשרויות לריפוי הפגם תיבחן בסיומו של ההליך ובמידת הצורך.

לאור האמור, אני מורה בזאת כי כתב האישום יוותר על כנו וכי לבית משפט זה סמכות לדון בו.

יחד עם זאת, למען הסר ספק ועל מנת להניח דעתו של הנאשם במידה והנאשם עומד על זכותו לנהל משפטו בתחום השיפוט המקורי משיקולי נוחיות ניתנת לו האפשרות להודיע על כך לתיק בית המשפט עד ליום 22/9/19 והחלטה בעניין העברת התיק תינתן בהתאם.

המזכירות תעביר העתק החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ט, 12 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.